

ЗГимназијум

часопис ученика
и професора Земунске гимназије

2014/2015.
год. 1, бр. 1

ИМПРЕСУМ:

Издавач:

Земунска гимназија

Градски парк бр.1,

За издавача:

Милош Бјелановић, директор

Телефон: 011/316-26-80

office@zemunskagimnazija.edu.rs

Главни и одговорни уредник

Богдан Радичевић IV₁₀

Лектура и коректура

др Вукосава Живковић,
професор српског језика и
књижевности

Уређивачки одбор

Светлана Станић IV₁₀

Оливера Јовановић IV₅

Анђелија Милићевић IV₃

Чарна Николић IV₃

Теодора Миклушев II₅

Бошко Милосављевић

Дејан Тмушић

Насловна страна

Чарна Николић IV₃

Сарадници

Кристина Стевановић, Невена
Јеремић, Сандра Максимовић,
Мина Богетић, Александар
Мандић, Милица Цар

email редакције:

novinarizg@live.com

**Број 1, март/април
2015. године**

Уводна реч

Поштовани читаоци,

Као чланови велике породице и редакције
ЗГимназијума, осећамо се веома почастиованим
и што можемо да вам се обратимо – кроз ових
неколико редова.

У периоду када обнавља своју издавачку
делатност, наша школа покреће лист
ЗГимназијум који ће уређивати њени ученици и
професори. Надамо се да ћете уживали у нашем
првенцу, и да ће вас неке теме подстаћи да нам се
придружите како својим идејама и предлозима
тако и учешићем у стварању наредних бројева. На
тај начин допринећете још бољем квалитету
нашег листа. Све предлоге и материјале за
часопис можете послати на мејл редакције.

На крају, желимо да се захвалимо управи
школе која нам је изашла у сусрет и омогућила да
ова наша првина угледа светлост дана.

Уређивачки одбор листа ЗГимназијум

С
а
д
р
Ж
а
ј

Уместо Светосавске беседе

Овако је све почело!

Победници међу једнакима

Земунска у пројектима

Дојодило се у Земунској

О језику којим пишемо и
говоримо

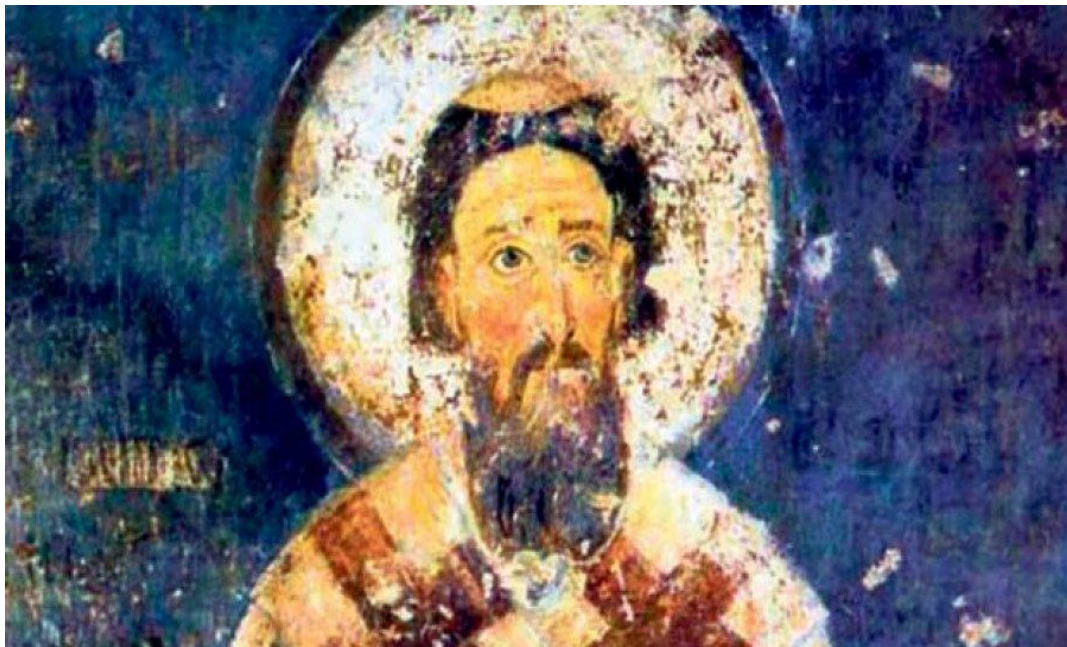
Наш став о ...

Били смо на ...

Да ли сте знали?

Некада у Земунској, данас ...

Свети Сава некада, сада и у векове векова

Свети оче, Саво!

У смутним временима нашим из бунара прошлости, као извор воде живе, извире Твој лик. Векови нису пепелом заборава прекрили Твоје дело. Сачували су га и, прочишћено и просветљено, нама га предали.

На вапаје наше из дубина историјских израњаш као светило, као путоказ.

У времену свом био си принц, захумски владар који се одрекао владања Земљом да би овладао Собом. Одрекао си се Немањиног Растка да би постао српски Сава.

Дубином себе Србију си продубио и Православљем је напојио. Жртвујући земаљског себе победник ванвременски си постао и уписао себе у књигу вечности.

Испоснички самујући и поклонички путујући, добра си за Србе мудровао. И самосталност српске Цркве исходавао, темеље државности српске учврстио. Браћу своју завађену си измирио, непријатеље мудрошћу придобио.

Чуда си чинио служећи свом роду.

Ни смрт Твоја не прекиде службу Твоју. Ти народ просвети, смрт Те посвети!

И кад стадо Твоје у ропство отоманско паде био си узданица и нада. И Мухамедови поклоници, поробљивачи наши, моштима Твојим се клањаху!

И реши силник пламеном да нас затре и Тебе, светог, на Врачару спали мислећи да је Србија у Теби. Али, превари се, јер не беше она у Теби већ Ти беше у њој. И разгоре се у Србији спаљени светац и, клонулој већ, надође јој снага. Пркосна деца њена уз гусле јој запеваше и ропске ланце ђерданом песама јуначких окитише – што тежи ланци, то песма пркоснија. Певаху о Лазару, о Милошу и о Теби, Саво.

И умори се мучитељ мучећи и искрчи шуме шиљећи коље за нове мученике – са сваког коца дозивала је песма умирућег, заклињао јаук. А када гром удари на Светога Саву Србија је разумела знак и Србадија унижена, војска голаћа, мученика, латила се сабље и виле и на аждају навали и тешке ране јој нанесе. Славећи Тебе, Саво.

Пресвети оче! Саво!

У времену смо бременитом, пуном питања, на раскрсници путева непознатих.

Ка сваком путу примамљива обећања нас маме. А иза сваког обећања вреба скривена претња и сикће лаж.

Савремени светски моћници упорно и марљиво раде на чупању корена наших, сваке жилице светле. Јер ће нас тако лакше понети олуја глобализације и, изместивши нас из нас самих, завитлати нас у 'светлу будућност'.

Лажних пријатеља много, правих пријатеља немамо.

На почетку 21. века, поражени и клонули, стојимо збуњени и не знамо куд.

Помози нам, дубокоумни, да од многих зала која нам нуде изаберемо најмање. Да Твој народ што мање страда. Да не остане без сопствених жила, да опстане и остане свој. И Твој.

Пониженима и побеђенима, злонамерници нам шапућу да се одрекнемо части и поштења. Нуде нам порок и срамоту у замену за Тебе, за Твоје учење, за Светосавље. И звецкају лажним новцима, лажним обећањима. Само да се одрекнемо себе и Тебе.

Пресвети! Оче! Саво!

Не остави народ свој у овој слуђености. Не дозволи да непријатељи наши затру Тебе у нама. Поново разгори пепео свој са Врачара и наново запали пламен вере и наде у срцима нашим. Да не залутамо, да се не изгубимо, да познамо свој пут.

Дај нам снаге да савладамо искушења и сачувамо себе од себе самих. И да непријатеље наше избацимо кроз беочуге ланаца којима би да нас вежу.

Без Тебе, благородни, ми нисмо ми и изгубићемо се у лажима, обећањима и уценама. Јер само са Тобом и кроз Тебе народ Твој може достојанствено и часно да закорачи у време будуће.

Помози нам да нас се потомци наши и Твоји не застиде. Да срца чистог и образа светлог останемо своји и Твоји.

Сада, и увек, и у векове векова.

Невена Јерemiћ IV₄

Светосавски књижевни конкурс Фонда професора и бивших ученика Земунске гимназије 1. награда

Светосавска академија

Ученици и професори Земунске гимназије су и овог јануара прославили школску славу, Светог Саву. Као што обичаји и традиција налажу, тог дана је освештан и пресечен славски колач, док су сви присутни могли да присуствују вешто осмишљеној Светосавској академији. Извештај са овог догађаја можете прочитати у наставку.

Последњи дани јануара су, традиционално, посвећени прослави школске славе, Светога Саве. Као и свих претходних година ученици и професори Земунске гимназије су организовали садржајну Светосавску академију.

Академију је отворио хор Земунске гимназије под диригентском палицом професорке музичке културе Анђе Лазовић који је отпе-

вао Светосавску химну. Уследило је освећење и сечење славског колача, као и пригодна беседа парохијског свештеника.

Први део академије је затворила ученица одељења I₃, Тамара Недељковић, која је изговорила молитву *Оче наши* на старогрчком језику – Тамару је једна од чланова секције старогрчког језика.

Као и сваке године, обележавање Светог Саве је

праћено великом бројем ликовних и литерарних конкурса. Ученица Мина Вукобрадовић нас је упознала са добитницима награда, којима су овом приликом награде и уручене, док је ученица Кристина Стевановић прочитала свој рад, награђен првом наградом на литерарном конкурсима Фонда ученика и професора Земунске гимназије. (Више о награђенима и наградама

можете прочитати на сајту Земунске гимназије)

Присутнима се обратио и председник Општинског одбора, Савеза удружења потомака ратника Србије (1912-1920), пуковник Радован Обрадовић, који је у име удружења уручио *Завет* Земунској гимназији.

Уследио је централни део академије у којем су главне улоге имали Хор и оркестар и Драмска секција наше школе. Овај део програма је отворила Јована Зукановић, етно композицијом *Нишну се звезда*. Након њеног наступа, Драмска секције Земунске гимназије нам се представила играчком *Волимо*

човека! Први део био је био посвећен Светом Сави, док је други представљао најаву за нову представу која носи назив *Овога пута неко је близу*, а за тему има завештање органа.

На играказ се надовезао још један наступ Хора и оркестра. Солисти Сандра Максимовић и Андреј Манојловић, извели су нумеру *То је љубав* из мјузикла *Цигани лете у небо*. Уследио је инструментал *The secret garden* из истоименог филма, који су извели Јована Новаковић – клавири и Александра Матановић – виолина.

На крају, присутнима се обратио директор Земунске гимназије, Милош Бјела-

новић, који је пожелело успешну годину, како свим ученицима и запосленима Земунске гимназије тако и драгим гостима и сарадницима наше школе.

Водитељи Светосавске академије биле су Тамара Чворовић и Теодора Миклушев.

Нисмо могли да замислимо лепши почетак другог полугодишта и календарске године. Надамо се да ће нам професори и ученици Земунске гимназије приредити још оваквих пријатних дружења.

Теодора Миклушев II

Овако је све почело!

Професорка са којом смо урадила интервју обновила је рад Новинарске секције, а затим је напустила.

Њено име је Јована Никић и професорка је руског језика у Земунској гимназији. Ми сада покрећемо часопис и желимо да и она буде део тога као и да јој се захвалимо на свему што је урадила за нас.

Прво нам се представите и реците нешто о себи, који факултет сте завршили и где?

Зовем се Јована Никић и предајем руски језик. Завршила сам Филолошки факултет у Београду.

Ко је Ваш омиљени руски писац и дело?

Писац свакако Достојевски, а што се дела тиче то је тешко питање... Најдраже ми је *Злочин и казна* зато што је то моја прва про-

читана књига овог генијалног писца али мислим да су Карамазови ремек дело!

Ви сте основали Новинарску секцију. Зашто?

То ти мислиш! :) Новинарска секција је постојала и раније у нашој гимназији а ми смо је само обновили. Искрено, ја сам, на предлог других колега који су дуже у школи, узела учешће у новинарској. Зашто? Из личних афинитета према новинарству и наравно зато

што сам сматрала да се у нашој школи одржавају лепе и корисне трибине са занимљивим гостима, бројне ваннаставне активности о којима је требало обавестити ученике и све оне људе који се интересују за садржаје које Земунска гимназија пружа.

Шта сте очекивали од секције и да ли су Ваша очекивања испуњена?

Очекивала сам да ће се већи број ученика ангажовати у

раду секције али мислим и да смо ми погрешили што нисмо обавештавали ђаке да нам треба помоћ. Многи сигурно и данас не знају да секција постоји. Ви, који сте редовно долазили сте заиста били дивни, вредни и отворени за сарадњу! Ја сам просто уживала са вама. То је посебна врста комуникације, опуштенија него на редовним часовима, без морања и притисака и у таквом амбијенту, ученици су веома креативни и пуни лепих идеја. Притом је далеко лакше радити у мањим групама, каква је била Новинарска секција.

Зашто сте се повукли из секције?

Само зато што сам добила разредно старешинство и, нажалост, нисам имала

довољно времена. Сад видим да ми јако недостаје!

Можда се вратите?

Можда ☺

Којом оценом бисте оценили садашњи рад секције?

Па ви никада нисте радили за оцене! Откуд сада интересовање? :)

Да ли нас још увек читате?

Наравно. Са задовољством.

Неки чланови су у секцији од самог почетка. Да ли су и колико они напредовали?

Да, јако ми је драго да и даље пишете и свакако да сте напредовали. Тешко је одредити колико.

Кад би Вас неко питао зашто да се придружи секцији шта бисте му рекли?

Рекла бих - Иди и види!

Да ли у нашој школи има добрих новинара?

Мислим да има јако талентоване, начитане и радознале деце. Такви могу бити добри новинари!

Да ли имате неки савет за наше новинаре? Какве теме да обрађују и како да пишу? Како да будемо још бољи?

Пратите дешавања у школи, пишете што више и што више и бићете још бољи!

У име Новинарске секције захваљујемо се професорки Јовани што нас је окупила и покренула, и надамо се да ће нам се ускоро поново придружити.

разговор водила

Станић Светлана IV₁₀

Литерарна секција још једном убедљиво најбоља у Србији и шире

Током претходне школске године, Новинарска секција Земунске гимназије је покренула акцију *Победници међу једнакима*. Циљ ове акције је упознавање јавности са успесима ученика наше школе.

У склопу ове акције представљамо Вам успех Милице Цар и Невене Јерemiћ, ученица IV₄.

И ове школске године је Литерарна секција Земунске гимназије учествовала на светосавским књижевним конкурсима различитих нивоа и поново је на свим победила!

Најмасовније и на највишем рангу свакако је оно које већ дуже од две деценије организује Друштво „Свети Сава“, а на

које се одазивају основне и средње школе из целе Србије и Републике Српске. У овогодишњој конкуренцији која је бројала неколико стотина радова, матуранткиње Земунске гимназије – Невена Јерemiћ и Милица Цар, обе ученице IV₄, освојиле су прво место. Невена за поезију, а Милица за прозни текст. Напи-

сале су радове на тему стихова нашег чувеног песника Васка Попе *Путује без пута и пут се пред њим рађа!*

Посебна похвала и признање додељено је и њиховом ментору професорки Вукосави Живковић.

Републички жири, на чијем челу се нашла уважена професорка Филоло-

шког факултета др Зона Мркаљ, истакао је у образложењу да су пресудну улогу у процени радова, осим естетског момента, одиграли уживљеност у дело Светога Саве, емотивна обојеност и изражајност. Све ове компоненте су биле присутне у делима награђених ученица Земунске гимназије.

Важно је напоменути да према пропозицијама конкурса жири треба да додели једну прву награду. Међутим, у образложењу посебно је истакнуто да се текстови наших ученица издвајају вредношћу, те је направљен изузетак и додељене су две равноправне награде и то ученицама исте школе! У препуној свечаној сали Народне библиотеке Србије 24. јануара 2015. године, Невена Јеремић и Милица Цар су прочитале своје

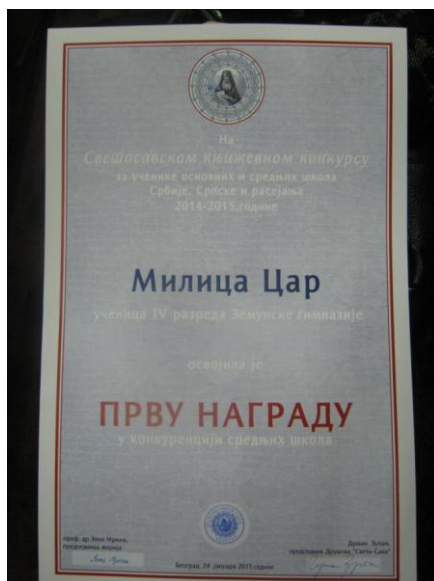
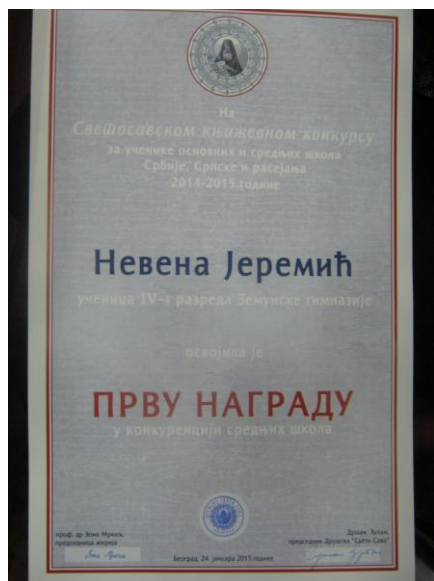
радове и биле награђене громогласним аплаузом.

Текст Невене Јеремић, која, као и Милица Цар, побеђује већ годинама на различитим литерарним конкурсима различитих нивоа од школског, преко општинског, окружног, републичког, до међународних, скреће пажњу својом стилско-језичком изражајношћу у којој се преплићу савремена и архаична лексика. Њена првонаграђена песма обилује рефлексijом о духовној свеprisутности Светог Саве у тешким преломним тренуцима српске прошлости, са посебним освртом на догађаје у Првом српском устанку, Првом балканском рату и у Првом светском рату. Ритам који буди и позива на промишљања, изведен посебним акцентима слободног стиха, у завршници песме бива посебно појачан

стапајући се у склад са речима опомене и усклика садашњем тренутку и дилемама.

За разлику од Невене, Милица Цар се определила да у форми дуже приповетке пружи властиту имажинацију физичког и симболичког пута Растка Немањића. Кроз неколико prizора који се на крају стапају у јасну фигуру будућег просветитеља, духовника и предводника, Милица зналачки води наративан ток, истовремено држећи конце вођења основне приче Савиног боравка међу обичним народом и предући нити метафоричких мотива: јабуке, пута, књиге, зарасле цркве.

*др Вукосава Живковић,
проф. Земунске гимназије
и организатор рада
Литерарне секције*

Најбољи едукатор Србије

Овом приликом, у већ поменутој акцији, правимо преседан. Представљамо професора физичког Сашу Порубског, добитника награде „Најбољи едукатори Србије“ коју додељује Удружење *Живојин Мишић*. Надамо се да ће професор Порубски бити само први у низу професора које ћемо представити у овој акцији.

Професоре Порубски, можете ли нам рећи нешто о награди коју сте добили? Ко је додељује и ко Вас је кандидовао?

Удружење „Живојин Мишић“ у сарадњи са Министарством просвете, науке и технолошког развоја спровело је пројекат *Најбољи едукатори Србије*, који има за циљ да се истакну и награде најбољи учитељи, наставници и професори основних и средњих школа у Србији, који дају изузетан

допринос образовању. Жеља је да се дође до едукатора који заиста праве разлику у свом послу.

Циљ је да се истакну едукатори који су инспиративни и креативни, чији су часови другачији и занимљивији, који организују најразличитије ваннаставне активности, који децу подстичу на рад, истраживање и проактивност.

У 2014. години је награђено укупно 16 едукатора, а потенцијалне најбоље едука-

торе пријављивали су ученици, родитељи или колеге.

Одлуку о избору најбољих донела је комисија представника удружења „Живојин Мишић“, представника Министарства просвете, науке и технолошког развоја, координаторка PISA истраживања у Србији Драгица Павловић Бабић и директор Математичке гимназије Срђан Огњановић.

За моју номинацију директно је одговорна бивша ученица Земунске гимназије

Софија Дончевски, којој се и овом приликом захваљујем.

Претпостављамо да то што је номинација дошла од бивших ученика чини награду још вреднијом?

Када су ме контактирали из удружења „Живојин Мишић“ мислио сам да је у питању нека шала или грешка. Себе не доживљавам као особу која је најбоља у било чему. Ја се једино трудим да радим најбоље што умем оно што највише волим, а то је да преносим знање. Свака част и хвала свима који су учествовали у мом избору, али оно што мени највише значи јесте тај гест, да је мене неко уопште номиновао, а поготово што је то дошло од бивших ученика. Драго ми је да сам успео да допрем до тих младих људи и да оставим неки траг, па макар то био и само један ученик. За мене је то велики успех.

Покренули сте Маратонску секцију у Земунској гимназији. Да ли сте се надали да ће та идеја код ученика наићи на онолико добар пријем?

Када сам покренуо Маратонску секцију стварно нисам очекивао да ће моја идеја попримити толике размере али сам се надао да ће то да буде нешто велико и револуционарно. Имао сам и визију покрета активног живота који спроводим кроз Спортско удружење „Матуранти маратонци“. Енергија младих људи око мене више

не може да се заустави. Чак и када бих ја то хтео, мислим да не бих успео. Велика дела нам тек предстоје.

Какви су планови за овогодишњи Београдски маратон?

Сваке године повећавамо број учесника на Београдском маратону и верујем да ће и у 2015-ој бити тако и да ћемо окупити више од 120-оро деце за ту манифестацију. Ове године, по први пут, званично добијамо и прве маратонце, односно њих 5-6 ће истрчати цео маратон. Биће то велики спектакл са разним изненађењима које припремамо.

Поред свог основног циља, побољшања физичке спреме и подизања свести о здравом животу, Ваша секција се бавила и хуманитарним радом. Можете ли нам рећи неколико речи и о томе?

Мислим да би била велика штета не искористити сву ту велику позитивну енергију и не усмерити је у правом смеру. Развијање свести о хуманитарном раду је једна од главних карактеристика нашег покрета и ја се трудим да такве особине развијем код ученика. Нема веће награде за човека него помоћи некоме коме је помоћ заиста неопходна. Ми од самог почетка учествујемо у хуманитарним акцијама, хуманитарним тркама и сл. а поред тога и сами организујемо сличне акције.

У прошлој години смо покренули акцију прикупља-

ња помоћи настрадалима од поплава у коју се укључила цела Земунска гимназија и у сарадњи са Црвеним крстом смо направили сабирни центар у коме смо скоро две недеље прикупљали и делили ствари које су у том тренутку биле неопходне. Изузетно сам поносан на сву ту децу која су, даноноћно, давала све од себе како би све функционисало на најбољи могући начин. Такође смо у октобру 2014. године организовали хуманитарно-спортско-рекреативну манифестацију „Coca-cola Harry Run“ током које смо прикупили средства која су била намењена деци из Свратишта у Београду.

Спровели смо малу анкету међу ученицима. Када се помене професор Порубски прве асоцијације су брз, муња, одговоран, крагна. Ваш коментар?

Нисам сигуран како ме ученици доживљавају, али вероватно имају и позитивна и негативна мишљења о мени и мом раду. Од мене могу да очекују праведност, једнак однос према свима, поштовање правила и признавање грешке, што они ретко када од других ауторитета имају прилику да чују. Мислим да је то одговор на њихову асоцијацију *одговоран*. *Брз и муња* је највише, по мом мишљењу, везано за моју енергију а не за стварну физичку брзину. *Што се тиче крагне* то је везано за мој лични стил облачења, јер

увек носим подигнуту крагну, и то је вероватно ученицима симпатично па ме и они имитирају и сви заједно учествујемо у тој шали.

За крај, професор Тмушић нам је рекао да Вас питамо да ли још увек важи договор за килограме и плочице?

Моја жеља је да о здравом и активном животу едукујем не само ученике, већ све око себе. Из тог разлога сам дао предлог свом драгом колеги Дејану Тмушићу. Обећао сам да ћу му урадити керамику за купатило у зависности од тога колико килограма смрша, еквивалент је

$1\text{kg}=1\text{m}^2$. Колико килограма толико квадратних метара. Време ће показати да ли ће добити комплетно купатило или ће се купати у лавабу.

*Разговор водила,
Светлана Станић IV₁₀*

Сусрети гимназија Европе

Земунска гимназија, као школа која је традиционално усмерена на квалитетно образовање али и усавршавање како у локалним, тако и у међународним оквирима, у школској 2014. години на челу са директором Милошем Бјелановићем, проф. психологије Бојаном Димитријевић и проф. социологије Јованком Станојевић Брзаковић конципирала је пројекат под називом *Сусрети гимназија Европе-истраживањем до боље наставе*. Пројектом је предвиђена сарадња са следећим школама:

Гимназија Шкофја Лока; Гимназија Јован Дучић – Требиње; Српска гимназија Никола Тесла - Будимпешта; Гимназија Доситеј Обрадовић – Темишвар; једна гимназија из Италије и једна из Словачке. Представници ових гимназија ће бити наши гости крајем марта 2015.године како је предвиђено пројектним активностима.

Једна од партнерских школа – Гимназија Шкофја Лока нас је тим поводом позвала да заједно са ученицима будемо њихови гости, те је 30 најбољих ученика I, II и III разреда отпутовало у Словенију. Кратку репортажу са овог путовања можете прочитати у наставку.

У оквиру пројекта *Сусрети гимназија Европе – истраживањем до бољег учења* најбољи ученици I, II и III разреда Земунске гимназије окупили су се у среду, 8. новембра испред школе, ради поласка на студијско путовање у Словенију, у посету пријатељској Гимназији у Шкофја Локи.

Након дугог пута, стигли смо на одређиште, где су нас дочекали ученици и професори словеначке Гимназије. Домаћини су били веома пријатни, пожртвовани, обезбеђујући нам и више од неопходног. Наредна три дана била су детаљно испланирана од страна директора

тамошње Гимназије, док је четврти дан био предвиђен за повратак у Србију. Програм који нам је приреређен у Гимназији Шкофја Лока био је едукативно – рекреативног карактера.

Наши домаћини су се постарали да обиђемо већину знаменитости Словеније, те смо, између осталог, посетили и Постојнску јаму, где смо видели човечју рибицу, угрожену врсту, које нема ни на једном другом месту у свету. Посетили смо прелеп приморски градић Пиран, који се налази у близини границе са Италијом, и у којем се јасно види утицај италијанске културе. Вече је

било слободно, па је већина ученика, заједно са својим домаћинима, ишла у обилазак Шкофја Локе. Последњег дана посете, обишли смо Блед где смо пробали чувене „крем шните“.

Посета Гимназији је посебна прича. Били смо у прилици да се упознамо са организацијом наставе, програмом и методама школе која функционише по европским стандардима образовања. Ученици су, поред радионица које су имале за циљ упознавање са културно – историјским наслеђем Шкофја Локе, учествовали и у математичко – логичким радионицама које су органи-

зовали професори математике. Домаћини су нам организовали различите радионице – радионице прављења традиционалног меденог колача, као и часове физичког и хемије. Ученици словеначке Гимназије су били прави домаћини и увек на располагању за све што нас је занимало. Показали су нам свој град, упознали нас са његовом историјом, причали нам легенде и митове везане за Шкофја Локу.

Професори Земунске гимназије су са директором (Ј. Болотај) и професорима

Гимназије Шкофја Лока имали неколико састанака на тему образовања, проблема и изазова гимназијског образовања. Том приликом су установили правце будуће сарадње како на пројекту, тако и међусобним ученичким разменама и другим облицима сарадње. Такође, организован је и састанак са директором Школског центра у Љубљани Н. Почкар који је за тему имао рад на образовним пројектима ЕУ.

Али, наравно, свему што је лепо дође крај. Тако је дошао и крај нашем боравку

у Словенији. Растанак са нашим домаћинима је био веома емотиван, са понеком сузом. У повратку смо посетили Љубљану, и у вечерњим сатима смо стигли у Београд пуни утисака. Надамо се да је ово почетак једне веома лепе и плодноне сарадње и да ћемо бити подједнако добри домаћини нашим словеначким пријатељима када нам узврате посету.

*Јованка Станојевић Брзаковић,
професор социологије
Мина Богетић II₁₀*

Ко чека, тај дочека!

Земунска гимназија је једна од 41 школе у Србији која је укључена у пројекат *Развионица* који заједно спроводе Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије и Европска унија.

У склопу овог пројекта опремљена је мала сала за физичко, добили смо комплетно нови кабинет за стране језике, нови клавир као и опрему за побољшање кабинетске наставе.

Како и колико ће нова опрема унапредити наставу физичког, разговарали смо са професорком Вером Перић.

Земунска гимназија има две сале за физичко, велику и малу. Велика сала, мање више, има све што је потребно за наставу, за малу салу се то није могло рећи. И оно што смо имали од реквизита за гимнастику већ је било дотрајало. Но ипак смо радили колико су нам то услови дозвољавали. Сада ће све бити много лакше будући да смо, напоскон, после много година, добили неопходну опрему. Тим поводом разговарали смо са професорком физичког Вером Перић.

Шта је школа добила од опреме која је неопходна за извођење наставе физичког васпитања?

За сада смо добили: десет струњача, две греде (средњу и ниску греду), лопте за гимнастику,

палице за вежбање, двовисински разбој, мердевине и ужад за пењање, два козлића, лопте за кошарку и одбојку, две шведске клупе и клупе за свлачионице. То је све што смо добили у „првој тури“.

Кад ће стићи та „друга тура“ и шта ћемо тада добити?

До јануара би требало да стигне други део опреме, бар су нам тако обећали.

Тражили смо све што спада у спортску опрему. Што се тиче гимнастике, буквално смо све тражили. Шта ће доћи, ми то не знамо и на то не можемо да утичемо.

После двадесет и пет година мог рада у Земунској гимназији ово је први пут да смо добили неку озбиљнију опрему – додала је.

Шта је то што нам још недостаје да би нам сале биле комплетно опремљене?

Недостаје нам још много тога – кроз смех је рекла професорка. Стварно доста тога недостаје, ако добијемо и трећину онога што смо тражили, биће добро. За сада се сналазимо са овим што имамо. Ако опрема настави да пристиже овим темпом биће сјајно, јер нећемо морати на часовима да размишљао да ли можемо да радимо одбојку или кошарку или било шта из гимнастике, све ће бити прилагођено условима које имамо и биће много једноставније за рад.

Да ли је сва та опрема коју смо до сада добили само нова и лепа или је и функционална?

Клупе у свлачионицама су нове, лепе и све је то дивно и красно, али оне морају да се ојачају по срединама, како не би пуцале и како би могле да трају још дуго. За осталу опрему ћемо знати када кренемо да је користимо. За сада је све то у фази постављања, али

верујем да је квалитетно и да ће нам добро служити.

Чија је ово донација?

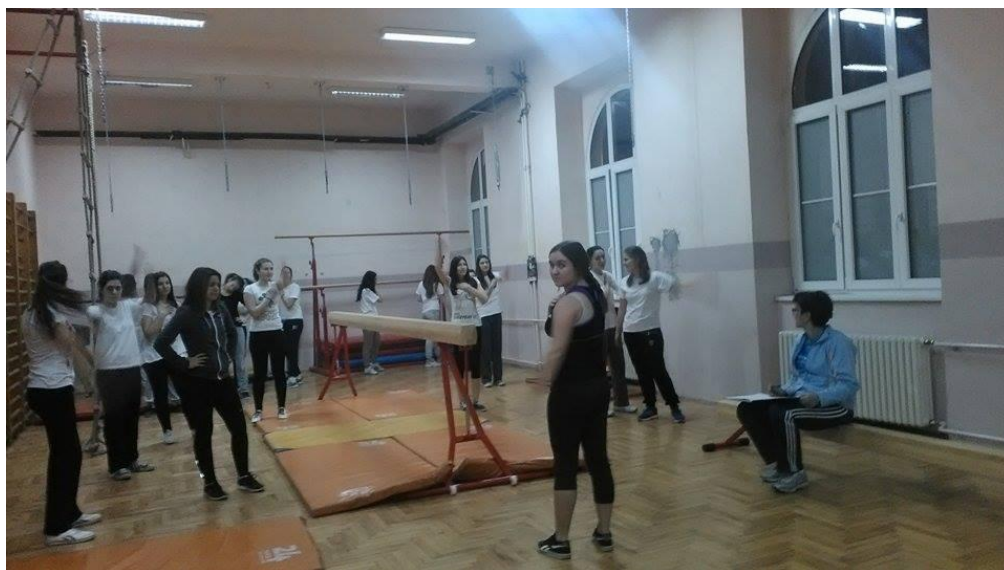
У питању је пројекат *Развионица* који заједнички спроводе Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије и Европска унија.

Хвала Вам на издвојеном времену. Искрено се нада-

мо да ће остатак опреме стићи, као што је обећано и да ћете пре свега Ви, професори, а потом и ми, ученици, имати нормалне услове за рад.

И ми се надамо – додала је за крај професорка Вера.

Светлана Станић IV₁₀

Тамо где престају речи, почиње музика!

У свечаној сали Земунске гимназије, 22.12.2014. године, бројни гости имали су прилику да уживају у још једном концерту хора и музичке секције школе. Уз велику помоћ професорке музичке културе Анђе Лазовић и професорке латинског језика Наташе Павловић, ученици су извели разноврстан програм који је, свеукупно, трајао око деведесет минута.

Концерт је започео обраћањем професорке Анђе, која је свој кратки говор завршила речима Рихарда Вагнера: „Тамо где престају речи, тамо почиње музика“. Уживање у различитим звуцима је могло да почне.

За почетак, хор је, уз пригушено светло свећица у мрачној сали, отпевао песме „Erlaube mir“ Јоханеса Брамса и Мокрањчеву „Пораниле девојке“. Ученици, Марија Шешлија и Светозар Игић, представили су се нумером *Say something* коју у оригиналу изводе група Great Big World и Кристина Агилера уз музичку пратњу на клавиру самог Игића, а након њих је наступио Илија Љубић, ученик, који је одсвирао партитуру број 2, II став, Артема Нижника на хармоници.

Уследио је анђеоски глас Кристине Мартаћ, која је извела нумеру „Dernière danse“ француске певачице Индиле, уз гитарску пратњу Бориса Мијатовића и Петра

Атлагића. Након тога је хор извео нумеру „Can't help falling in love“ Елвиса Прислија, као и нумеру „El Condor passa“. Композицију „Vivo per lei“ коју изводе Андреа Бочели и Гиордија, отпевали су Марија Смиљанић и Светозар Игић, а након њих су Александра Матановић, на виолини, и Јована Новаковић, на клавиру, извеле нумеру из филма „The Secret Garden“.

Професорка Анђа Лазовић је извела нумеру „Sred šumna bala“ П. И. Чајковског уз клавируску пратњу Јоване Новаковић. Публика је, након овога, имала прилику да ужива уз нумере „I dreamed a dream“ из мјузикла „Јадници“, коју су извеле ученице првог разреда Милица Мамонтов и Ирена

Јеличић, и „History is made at night“ из серије „SMASH“, у изведби Талије Новак и Светозара Игића. Уследила је етно песма „Прелетеше птице“, руска песма „Ој јесењске дуге ноћи“ и шпанска нумера „Con el vito“ које је извео хор Земунске гимназије.

Ученице четвртог разреда Тијана Олбина и Чарна Николић извеле су нумеру из филма „Once“, „Falling slowly“ уз пратњу Бориса Мијатовића на гитари и Светозара Игића на клавиру, да би, потом, Чарна Николић извела цез стандард из филма „Breakfast at Tiffani’s“ – „Moon river“. Цез валцер одсвирао је Алекса Косановић на саксофону уз клавиру пратњу Данила Трцице.

Бивши ученик наше школе, тенор Марко Живковић, представио се аријом

„Надира“ из опере Жаржа Бизеа „Ловци на бисере“ уз пратњу Стефана Стојичића на клавиру. Уследио је наступ Сандре Максимовић и Андреја Манојловића који су, уз пратњу хора и професорке Анђе Лазовић на клавиру и ученица Александре Матановић и Теодоре Раденковић на виолинама извели нумеру „То је љубав“ из мјузикла „Цигани лете у небо“.

За крај је професорка латинског језика, Наташа Павловић, извела нумеру „Miss Celie’s Blues“ из филма „Боја пурпура“, након чега јој се придружила и професорка Анђа у песми „Somewhere“ из филма „Прича са западне стране“. По завршетку ових нумера, ученице Сандра Максимовић, Тијана Олбина и Чарна Николић су се у име целог хора и музичке секције

захвалиле за сву помоћ и труд професоркама Анђи Лазовић и Наташи Павловић, којима су у знак захвалности уручиле и букете цвећа. Потом је хор захвалио свима који су дошли да својим присуством улепшају овај концерт и пожелели свима срећне предстојеће празнике.

Верна публика је и ове године могла да ужива у плодовима напорног рада хора и музичке секције Земунске гимназије. Као и претходних година, представљено је мноштво различитих музичких жанрова, различитих лица и гласова, а секције настављају пуном паром са припремањем сасвим новог програма којим ће се представити на наредном концерту.

Чарна Николић IV₃

Четврти мали сајам књига

Гости - Мило Ломпар,
Угљеша Шајтинац,
Милорад Милинковић,
Веља Павловић...
...и још понеко

Излагачи:
Бернар,
Логос, Наш дом,
Алгоритам,
Дерета, Ризница...

4. Мали сајам књига

у Земунској гимназији

ОД 22. ДО 26. ДЕЦЕМБРА 2014. ГОДИНЕ

Увек сам волео Сајам књига. То је било место где можете да откријете стотине занимљивих наслова и то не само из белетристике, већ и из свих осталих сфера којима се литература бави. Исто тако, на том простору, у том времену, могли сте да сретнете неке људе које већ познајете, као и да упознате нове. И да са њима размените мишљење и утиске. О много чему.

Кажу да се време променило. Тачно је. Данас је тмурно. Није најбоље време за сајам или сајмове књига. Али, увек је тренутак. У једном таквом тренутку, пре неколико година, помислио сам да покушам да организујем неку скромну манифестацију везану за издања која сам сматрао квалитетним - у нашој школи. Подржали су ме Владимир Меденица, уредник издавачке куће ЛОГОС, затим Никола Дробња-

ковић, из БЕРНАРА и Раде Вујасин из НАШЕГ ДОМА. Поменуто господа (сву тројицу сам упознао на Београдском сајму књига претходних година, и још их упознајем) несебично су даривала наше ђаке неколико пута, а из разговора са њима схватио сам да је идеја вредна покушаја. Изложбу смо организовали у библиотеци.

И било је одлично. Говорили смо и разговарали о Буњину, Досто-

јевском, о Љескову, Чингизу Ајтматову, Владимиру Волкову, о Кортију, Зиновјеву... Светислав Пушоњић и ја покушавали смо да одгонетнемо нашим ђацима како су поједине песме и приче утицале на наше животе и животе милиона људи. У амбијенту библиотеке, и неких нових издања која су била раширена по околним столовима, постављеним специјално за ту прилику. Одиста, неки простори су изузетно инспиративни, нарочито ако их додатно онеобичите.

То је био Мали сајам књига у нашој школи. Нисам размишљао да урадим тако нешто поново, јер су организациони трошкови пали углавном на поменуте издаваче и мене, а све је изискивало и доста слободног времена. Међутим, након годину дана,

поновили смо тај догађај. Па опет. И још једном, у децембру 2014.

У нашој школи, од 22. до 26. децембра прошле године излагали су поменути издавачи, као и новоприслишли - РИЗНИЦА, АЛГОРИТАМ и ДРАСЛАР ПАРТНЕР. Гости који су говорили на Четвртм малом сајму књига били су Угљеша Шајтинац, драмски писац, Мило Ломпар, професор Филолошког факултета у Београду, Бошко Ћирковић Шкабо, један од људи из групе БЕОГРАДСКИ СИНДИКАТ, Милорад Милинковић, редитељ. Планирано је да нас посети и Веља Павловић, али је због бројних обавеза његов долазак одложен.

Гост изненађења био је Небојша Глоговац. И заиста нас је све изненадио. Ко је био, нека каже истину.

И говорило се, и разговарало, и књиге су бивале у рукама – прелиставане, или чак и читане. Током тих неколико дана, наша школа, која и иначе има величанствену традицију да организује несвакидашње догађаје - била је место и време где се нешто лепо и занимљиво дешавало. Нешто мало, али ипак вредно пажње. Што прети да постане традиционалан догађај.

На крају, наши ђаци, колеге и директор максимално су помогли да овај Мали сајам књига протекне у најбољем реду. Дакле, све ово, ових година, било је вредно труда.

*Бошко Милосвљевић,
професор српског језика и
књижевности*

Воли човека! Брини за другог!

Као и сваке године, Драмска секција је учествовала на Светосавској академији. Тим поводом били смо на њиховој проби и урадили интервју са једном од професорки које руководе радом секције, Сањом Каљевић.

Као што смо имали прилику да видимо, за Светосавску академију припремате кратки играчки. Можете ли нам рећи нешто о томе?

Назив играчака је *Воли човека!* Састоји се из три дела. Први део је рађен по текстовима о Светом Сави, из песама, записа и житија. Други део писали смо сами и представља директно обраћање данашњем човеку са

позивом да оживи Светосавље у најгласнијем сегменту Савиног учења – љубави и бризи за другог човека. Трећи део је одломак из наше ауторске представе *Овога пута неко је близу!* у којој говоримо, указујемо и позивамо на отварање великог проблема данашњице – завештању органа.

Рекли сте нам ко је радио текст за представу. Му-

зика је феноменална. Ко је био задужен за то?

Музику за представу одабрали су и поставили професорка Сања Штрбац, и Борис Мијатовић (ученик П₃). Борис ће, иако то још увек не зна, бити задужен и за расвету.

Да ли ћете имати неке посебне костиме?

Не, костиме као такве нећемо имати. Биће традици-

онално свечано обучени у беле кошуље и црне панталоне, односно, сукње. Евоцирамо успомене на традиционалне пригодне свечаности, које говоре о Светосављу, као нечему прошлом.

Како ће сцена изгледати?

Облик класичног рецитала биће разбијен мушко-женском поставком у којој ће симбол заједништва најавити причу о нашој стварности и највећег облика љубави и бриге, љубави и бриге за другог човека.

Каква су Вам очекивања што се тиче ове представе?

Жеља нам је да пробудимо свест о томе да Светосавље није мртво слово, да су наша данашња искушења и недоумице решене у учењу Светог Саве. Ми грмимо, позивамо, али и будимо, окрећемо поглед ка тешким и лепим људским облицима. И, наравно, очекујемо да се публика заинтересује за најављену премијеру наше представе *Овога пута неко је близу!*

Којом реченицом из изјаве бисте га најавили?

ВОЛИ ЧОВЕКА! БРИНИ ЗА ДРУГОГА!

Захваљујемо се професорки Каљевић што нам је, и поред многобројних обавеза, изашла у сусрет. Сигурни смо да ће нова представа Драмске секције Земунске гимназије, као и многе претходне, наићи на одличан пријем код публике, као и да ће, традиционално, освојити велики број награда на Позоришним сусретима гимназија Србије.

разговор водила,

Светлана Станић IV₁₀

Научимо да учимо!

Циклус предавања „Научимо да учимо“ започео је у четвртак 05.02.2015. године предавањем професорке математике Зорице Маринковић. Циљ је да се, кроз предавања предметних професора, ученицима приближе различити стилови и технике учења.

Замолили смо професорку Маринковић да нам одговори на неколико питања о првом предавању из циклуса, о плановима за будућност и о још по нечему ...

Професорка, ко је идејни творац овог занимљивог циклуса предавања?

Циклус предавања „Научимо да учимо“ замишљен је тако да професори скрену пажњу ученицима (иако то радимо на сваком часу) на специфичности у приступу учењу сваког предмета, повезаност са другим предметима и најчешће грешке. Не постоји чврст оквир: мало предавања

мало радионице, корак по корак ...

Идеја је моја колико и свих нас јер смо у учењу сви заједно. Можда сам је ја само обликовала. У радионици која следи – 12.02. „Концептуалне мапе“, ученици ће имати прилику да науче како се праве концептуалне мапе и која је њихова улога у процесу учења.

Да ли се зна из којих предмета ће бити наредна предавање?

План је да сваког четвртка реч има други професор. У плану је физика, па следи српски језик, музичко ...

Вашиим предавањем је отворен овај циклус. Како сте се осећали? Да ли сте имали трему?

Већ сте ме питали за трему пред почетак предавања, тако да сада не смем да лажем. Да, имала сам трему. Ни сама не знам од чега? Али, кад сам почела да причам и кад сам видела да сви пажљиво слушају

знала сам да сам донела добру одлуку!

Шта сте очекивали од предавања и да ли су се ваша очекивања испунила?

Најважније ми је било да пронађем праву меру, да присутне не „удавим“ теоријом, а опет да кажем најважније. Из мог угла за моје ученике.

Можда сам очекивала више ученика. То што нико није изашао за време предавања је изузетно! Мислила сам да ћу вас мало насмејати оним уметнутим сликама и коментарима, али се тек по неко насмешио. ОК, озбиљна је тема, али ...можда сте били гладни после 6 часова?

Шта мислите, да ли ће ученици који су били на предавању послушати савете?

Догодило се нешто јако интересантно, ученици су почели да ми се обраћају на ходнику и постављају питања. Значи, подстакла сам нека размишљања, то је најважније. Свака класификација, па и она која се

односи на стилове учења, сувише је груба да бисмо се определили и прихватили савете директно. То што су млади људи присутни у сали уопште слушали савете (што није својствено вашем узрасту, признај!) већ је велики помак.

Причали сте о томе ком типу особе који тип учења највише одговара. Који тип учења Вама највише одговара?

Увек ми је било важно да имам лепу оловку, папир у боји или онај старински, жућкасти, да подвлачим, црткам, хватам белешке, сређујем и класификујем, извлачим тезеце на посебне папириће и преслишавам се у аутобусу ...

Да ли сте, спремајући се за ово предавање, открили нешто ново, нешто што би Вам олакшало учење док сте ишли у средњу и основну школу, док сте студирали?

Драга Светлана, кад сам ја студирала чак је и обичан дигитром био реткост. Променили су се услови па

и начини учења. Али и тада је било важно разумети а не само запамтити. И то ће увек тако и бити.

Да ли се, колико и како, разликује учење у основној, средњој школи од учења на факултету?

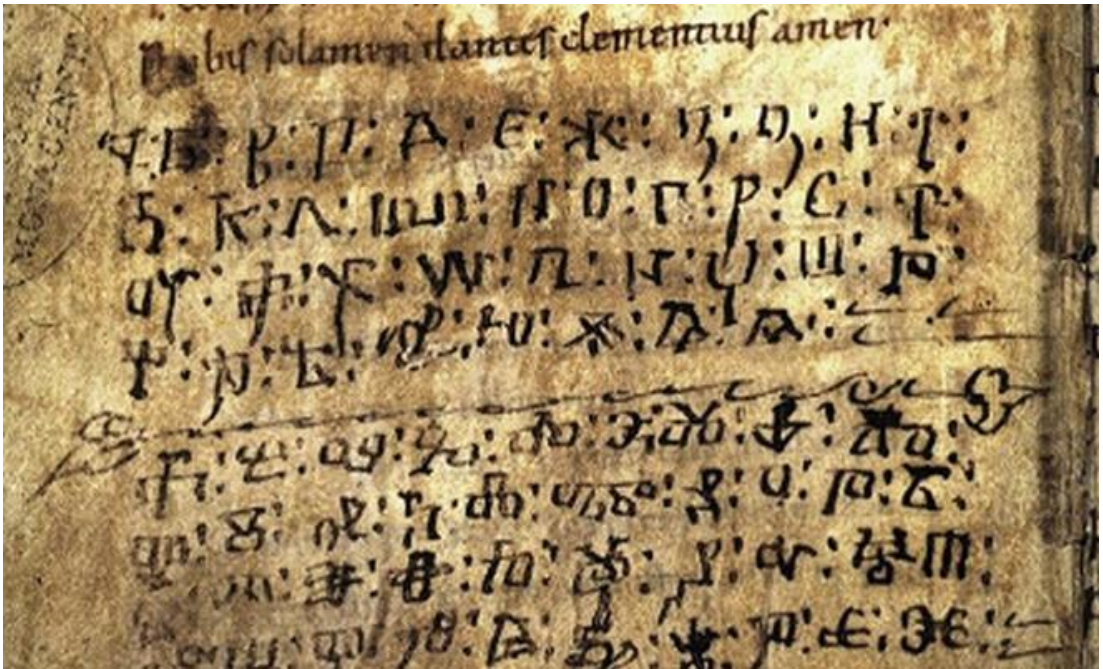
Постоји велика разлика, пре свега, у улогама наставника, ученика и родитеља. Са стране ученика, разликују се умећа планирања, вештине одабира методе учења, организације и усвајања знања, вештине посматрања, селекције, критичко размишљање и закључивање, повезивање и интеракција, па коначно и начини излагања. Већ сада би требало да умете да пратите процес учења и управљате њиме.

Захваљујемо се професорки на издвојеном времену и унапред се радујемо наредним предавањима из овог циклуса.

*разговор водила
Светлана Станић IV₁₀*

Њиховим писмом пишемо

Велика Моравска 863. година

Кнез Растислав неуморно је шетао погнуте главе. Био је забринут и заробљен у ишчекивању. Стално је подсећао себе да не треба да брине, све је срећено, они ће стићи, Византија је велика сила и држи до своје речи и обећања. Али, изнова би га нешто копкало и није му дозвољавало да седи и мирно чека. Знао је да, ако сада не оствари свој циљ, његов народ можда никада неће изаћи из сурове муке неписмености. Морао је да по ко зна који пут током своје владавине задобије поверење великог броја људи ослањајући се само на двојицу чија имена никако није успевао правилно да изговори. А они никако да стигну... Никада није волео предуго да чека јер би то значило да нешто није испало како треба и да може доћи до великих проблема. „Где ли су та двојица, како могу оволико да касне, да није нешто кренуло по злу на путу? Ипак, сачекаћу, истрајаћу, јер то је моја мисија!“

Београд 2013. година

Волео је свој посао, али морао је да призна да би га сваки дан све више исцрпљивао. Да је радио са било ким другим, можда би и било другачије, али свакодневица у школи би га понекад натерала да се замисли над својим избором професије. Дешавало се да он надахнуто прича, а деца да разговарају међусобно, гледају кроз прозор или просто играју игрице или пишу поруке на својим скупим мобилним телефонима. Тешко је било стално реаговати на такве ситуације, јер чинило се заправо да више никог и није интересовало шта професори у школама имају да кажу. Ни децу, ни њихове родитеље, па ни саме професоре који су причали само да би нешто испричали. „Како издржати?“

Велика Моравска 863. Година

Константин и Методије срдачно су се опростили од кнеза и изашли на свеж ваздух. Били су почаствовани мисијом која им је додељена. Није то била прва њихова мисија, али обојици је бојазан помало тиштала срце јер нису знали шта их очекује на дугом и исцрпљујућем путу. Дух и карактер Словена били су такви да нису дозвољавали да им други говоре шта и како да раде, а управо је то оно што браћа треба да изведу. На тренутак су обојица помислили на родни Солун, породицу и пријатеље које су тамо оставили и дубоко уздахнули. Словенски је био језик који су упили као мали заједно са мајчинским грчким. Тек тада им је постало јасно колико ће бити тешко проповедати хришћанску веру на народном језику, а да се неко не побуни и успротиви. Требало је смислено и мудро да говоре са сваким појединцем, приближе му веру и писменост на мудар начин и науче га да су те две ствари једини спас и излаз из свих невоља. „Знамо шта треба постићи, али на који начин?“

Београд 2013. година

Било му је тешко да смисли праву тему за писмени задатак, али када се најзад одлучио за једну, а верујући да је то она права, изашао је из бучне зборнице и упутио се ка учионици. Приближавајући се, било му је све чудније што цело одељење не стоји испред и чека га, да би, чим би га неко угледао, сви као колоније мрава улетели унутра. И заиста, испред учионице није било никога, а тешка, дрвена врата било су мучно затворена. Намрштио се јер је посумњао да је погрешио просторију, али убрзо је схватио да се налази на правом месту. Слегнуо је раменима схвативши да брине због небитних ствари и наслонио слободну руку на оронулу кваку. Ушао је са полуосмехом на уснама, али и то пола је у секунди нестало. „Па, где су сва та деца?“

Велика Моравска 863. година

Константину је коначно синула можда не сјајна, али вероватно корисна идеја. Сетио се да је недавно саставио глаголицу у нади да ће помоћи при описмењавању народа. Сада је веровао да ће ово писмо помоћи да људи схвате колико је корисно и делотворно да верују у писмо и књиге. Ту су биле и најпотребније обредне књиге које је стигао да преведе. Изложивши брату своју намеру, најзад су се обојица сложили на који начин ће обављати своју дужност. Заклели су се да ће сваки паганин прихватити веру и наставити да је шири даље и проповеда је као најкориснију и неизбежну ствар у свачијем животу. Међутим, како није све до њих двојице, тако има ствари које нису ни до народа. Шта ако им се успротиве неки значајнији људи? Шта ако их неко на силу натера да прекину своју мисионарску делатност? „Некако ће се изборити са моћним народом, али како се изборити са малим људима који су уверили моћније да су јачи и натерали их на послушност?“

Београд 2013. година

Пренеражено је стајао на вратима. У великој, замраченој просторији није било никога. Тек понеки зрак сунца подсећао би да се живот и даље одвија. На лицу му је све више избијала љутња. Да, био је заиста бесан на ту децу. Није могао да схвати непостојање њихове жеље да науче нешто ново, да правилно говоре и пишу и тиме се приближе оном истинском - вери у Бога. Њихово непоштовање га је још више разљутило кад је схватио да су му побегла испред носа. Да је дошао који тренутак раније можда би и ухватио оне боље међу њима, који би негодовали, али они јачи и борбенији увек би успели да их убеди да оду. Та мала дечица вероватно су желела да уче, али крупнији и надмоћнији, а малобројни, не би им дозвољавали.

„Успеће да изађе на крај са релативно послушнима и многобројнијима, али шта да ради са децом која су представљала свемоћне владаре непослушности и бунтовности, а било их је тек неколико?“

Рим 869. година

Методије је био тужан, али сузе као да се пресушиле. Константина више нема и мора се са тим помирити. Поред туге, у себи је све више гајио и бес према немачком свештенству, желећи да им се освети. Њих је криво за смрт свог тек замонашеног брата. Тирило је дао све од себе као истински мисионар, савладао је многе препреке, али ова је била несавладива. Сада је он морао да настави тамо где је његов брат стао. Морао је да се бори и за себе и за њега. „Како ће издржати сам?“

Београд 2013. година

Остао је да стоји у учионици. Схватио је да више неће ићи овако. Његова мисија била је да младе научи нечему лепом и корисном, али сада је уз то додао и савладавање највеће препреке - њихово негодовање. Сам је доспео до овде и сам ће наставити да се бори. Као једини циљ себи је зацртао учење деце која имају могућности, али не и жеље шта је то писменост и хришћанство и колико су битни у њиховим животима. „Некада су били битни, сада су и увек ће то и остати, зар не?“

Моравска 885. година

Лежао је уморан, али срећан и задовољан. Није се плашио смрти. Знао је да га од Бога чека награда за све што је урадио и био је поносан на свој остварени циљ. Одлучност и храброст, али и велика повезаност са братом помогли су му да заврши своју мисију. Није обраћао пажњу на сметње, био је прогнан, али се вратио, био је заточен, али је и то преживео. Знао је да ће заједно са братом ући у повест словенског народа као човек који их је приближио Богу, увео их у свет књига и читања, подарио им прво писмо и са осмехом гледао како и они, обични људи, настављају његов труд и залагање. Методије је подигао сјајне, дубоко црне очи ка Клименту и Науму. „Тамо где је мој брат стао, ја сам наставио. Тамо где ја стајем, настављате ви. Тамо где ви једног дана станете, нека настави читав словенски народ!“

Београд 2013. година

Звоно је означавало крај часа. Цео час стајао је на средини учионице. Није желео да изађе. Знао је да ће се деца ускоро вратити, мислећи да је он одавно одустао од њиховог повратка и напустио одаје школе. Већ је чуо грају у ходнику. Имао је циљ и оствариће га колико год се деца противила. Научиће их да га прихвате, поготово његов рад и залагање за њихово добро. Могао је да осети малу ручицу која се спушта на врелу кваку. Дечак сјајних, црних очију отворио је врата. Иза њега је стајала непрегледна гомила. Изненађење и страх одједном су испунили просторију. Сада нису имала где да побегну. Рекао им је да уђу и затворио врата за њима. Није деловао ни страшно, ни љуто, ни осветнички. На лицу му је поигравала безбрижност и испуњеност. Мало су се умешали и понос и захвалност што има прилику да настави своју мисију. И он је некада био овакав, али научио је. Сада су ова деца таква, а он ће им помоћи да науче. Можда ће неко од њих једног дана спроводити у дело сличну мисију и помагати другима да науче. Можда... Тема коју је данас задао гласила је: „Свесловенска писменост“. Деца су у исто време узела оловке у руке и несигурно, али срећно почела да пишу...

Негде некада

Дечак сјајних, црних очију неуморно је шетао погнуте главе. Полако му је истицало време за завршавање домаћег задатка, али никако није успевао да смисли коју ће значајну личност представљати. Морао је да оствари свој циљ и заблеста највише што може. Презирао је чекање јер би оно само продужавало неизвесност и неодлучност. На тренутак је скренуо поглед ка полици са књигама. Угледао је стару књигу коју је написао његов вољени дека. Њен назив је био „Света браћа Тирило и Методије“. Дека му је причао о свом послу и увек би нагласио да нико никада не треба да престане да шири писменост и хришћанство јер су то ствари које су ујединиле наш народ. И коначно је све стигло, све је тамо где и треба да буде. Узео је књигу у руке и у себи одушевљено ускликнуо: „Писаћу о онима захваљујући којима и пишем!“

Кристина Стевановић IV₃Прва награда на XXII међународном литерарном и ликовном конкурс *Светосавље и наше доба*.

Шта би Вук данас рекао?

Дошао је кући. Ана Марија Краус му је скувала кафу. Ручали су, и после кратког разговора о протеклом дану, сео је за рачунар:

„Е-маил или телефон: vukkaradzic1787@gmail.com

Лозинка: ●●●●●●

16:30

Milena Mixy Jovanović is feeling bored.

Stefan Perković: OMG, ne mogu da verujem da mi je profesorka srpskog danas dala keca jer sam napisao pismeni latinicom -.-

Petar Pera Adžić: Au kakav debil. LOL. Pa ja ni ne znam ćirilicu!!! Ahahahaha

Stefan Perković: Ma ja znam sto je najgore nego ne znam pisana slova, a pismeni se piše pisano I bilo mi lakše da pišem latinicom.

Petar Pera Adžić: Bedak, brt

17:02

Новине Политика: Све више грађана подржава приступ Србије ЕУ

Марко Николић је означио Јована Крстића у поруци: Е брате, ае на неку блеју за две чуке.
 Јован Крстић: Може, матори него морам да видим са кевом нешто ме смара.
 Марко Николић: Добро, тебра, шибни ми СМС.

Marija Petrović shared link: Sandra Afrika-Neko će mi noćas napraviti sina
 Milica Petrović: Wecheras looodilo, mnogo alkohola, biće extra!
 Marija Petrović: Jao jedva chekam, wolim te najwisheee!

Blic: VEST DANA: Tijana imala 6 plastičnih operacija. Mnoge devojčice žele da budu kao ona!
 Jelena Novković: Jaooooo kako je ona savršena, zhelim too!!!
 Milica Rakić: AAAA, wolim je najwisheee!

Борис Марковић је окачио видео: Годишњи концерт етномузиколошког одсека музичке школе Стеван Стојановић Мокрањац, народне песме и игре
 Стефан Симоновић: Матори, какво си то срање окачио, какви су то сељаци, па то није музика, то је само урлање о.О
 Иван Ракочевић: Ау, Боки, ОМГ, шта ти је ово? Ко још то слуша? Брт, јеси чуо ону нову Цецину
 Турбулентно? Ууу, јбт како кида песма!!!
 Стефан Симоновић: Јесам, брт, ехтра је! Ај пошаљи ми у инбох, па ћу да даунлоудујем.
 Иван Ракочевић: Ево, матори, саћу.

18:54

Aleksandra Petrović је označila Milicu Radovanović u poruci: Ne mogu da verujem da mi nije lajkovao sliku, a uploadovala sam je samo zbog njega. Sad ću da tagujem i tebe pa će možda videti. Ili da šerujem još jednom,a?
 Milica Radovanović: Па пробај да му пошалеж SMS, или да твитујеш нешто о томе, неznam, можда ће да види.

Да ли сте сигурни да желите да деактивирате ваш Фејсбук налог?“

Устао је од стола. Био је сам и осећао је ништавило свуда око себе. Зар је он тај који је крив за овај суноврат? Чинило му се да јесте. Отишао је у дневну собу спорим, готово нечујним кораком. Узео је малу, дрвену столицу и поставио ју је испод лустера који је био упаљен. Онда се попео на њу, и везао омчу, причвршћену за лустер, око врата. Врховима ножних прстију је шутнуо...

...Ана Марију Краус, која је лежала и мирно спавала поред њега. Тад се пробудио. Био је знојав и дрхтао је. „У народним песмама се, по неком правилу, снови увек остварују...“ , помислио је стресавши се што од страха, што од зиме. Понадао се да ће овај бити изузетак.

Сандра Максимовић IV₁

Друга републичка награда на литерарном конкурс који су организовали Вукова задужбина и Друштво за српски језик и књижевност Србије поводом 150 година од смрти Вука Стефановића Караџића.

О крви и још понечему

ЈЕДНА КАП МОЖЕ ДА ПРОМЕНИ СВЕ

Крв је одувек била симбол живота и снаге, одлика младости. Зато се, претпостављам, добровољно давање крви рангира тако високо на листи добрих дела. Када некеме поклањамо нашу крв, поклањамо део себе, део свога живота. И то је добро дело у оном изворном смислу. Боље од устајања у аутобусу, природније од слања поруке на неки број телефона, присније од куповине производа од којег ће један, пет или колико већ динара отићи у добротворне сврхе. Оно нам пружа осећај који нам може пружити само још волонтирање – да помажемо особи, а не неким људима.

Чини се да је данас хуманост сведена на бројеве, телефона или жиро-рачуна. Човек, као објекат наше тежње да помогнемо је, изгледа, избрисан. Јер је, свакако, много лакше послати поруку која ће допринети изградњи,

поправци, обнови – него бити тамо и засукати рукаве. Да би избегли да се осећамо лоше сто игноришемо нечију потребу за нашом помоћи, ми, једноставно, подмећемо новац. Он је алиби, и за савест и за околину, да ми нисмо лоши људи. А ту безличну удобност скупо плаћамо.

Без повратне информације, без осмеха и једног *хвала*, реч хуманост не заслужује свој корен у речи човек (*eng. human*). То је само акт, који може бити и случајан, ненамеран, који пружа половичан осећај. Јер ми нисмо помогли особи која има име и презиме, која је можда висока, можда има плаве очи, велика стопала, или ко зна шта. Ми смо проследили новац негде, и оног тренутка када смо то учинили заборавили смо на то.

Из цивилизацијске навике комфора, ми бирамо најбржи и најбезболнији пут – посред-

дну и обезличену хуманост. Као да заборављамо да добро дело треба да се и на нас одрази, да учини да се осећамо боље. И тако умртвљујемо нашу емпатију, свесни да не чинимо лоше, али, недовољно уверени да чинимо добро дело.

И зато је давање крви добра идеја. Чини се да је попут дипломатског договора између две стране: напорног рада да би помогли, и хуманости из фотеље. Иако пред нама није жив човек, ми знамо да ће свака капљица врло директно помоћи некоме, и то некоме коме је то преко потребно. Мада, ни сада не знамо је ли висок, дебео, стар или млад, али смо сигурни да је тај неко стваран, неко ко се осећа боље, захваљујући нама. Наиме, чини се да мало вртоглавице, није висока цена за тако добар осећај.

Богдан Радичевић IV₁₀

Проживи живот на прави начин!

Иimate преко хиљаду пријатеља на Фејсбуку? Преко хиљаду пратилаца на Инстаграму и Твитеру? Имате огроман број људи око себе, само ако притиснете дугме за откључавање Вашег мобилног телефона?

А ПОНОВО СТЕ ТАКО САМИ!

Причате са њима сваког дана, али их не гледате у очи. Нико Вас, заправо, не познаје. Када се искључите (ако то, уопште, икада чините), схватите да су све те мреже које називамо „друштвеним“, заправо све, само не друштвене.

Само отворите свој лап-топ и затворите врата. Сва технологија коју поседујемо је илузија. Лажан свет! Лажна слика нас и људи око нас! Свет је збуњен!

Робујемо технологији коју смо, парадоксално звучи, сами створили. Објављујемо најбоље тренутке у животима, али, без икаквих емоција их живимо.

Да ли је исто проживети нешто уз мобилни телефон или уз пријатеља?

Ако смо ту за пријатеље, они ће бити ту за нас. Али, то нећемо постићи тако што ћемо послати групну поруку на Фејсбуку. Више ни не знамо да ли нас неко слуша, јер су им уређаји у рукама и константно лајкују, шерују и коментаришу објаве, док живот пролази пред њих.

Тачно је да се лакше повезујемо путем мрежа, али у животу врло често лакши начин није и најбољи начин. Кад год осетите да сте сами, склоните руке од лап-топа, телефона, таблета. **ПРИЋИТЕ НЕКОМ! ПОПРИЧАЈТЕ!** Гледајте се очи у очи, али не преко Скајпа. **ИЗАЋИТЕ НАПОЉЕ!** Немојте да забављате децу тако што ћете им у руке дати iPad, већ им купите играчку, изведите их у парк.

Тренутке који су Вам најдрагоценији проживите само са једном особом или неколицином њих, али их заиста проживите!

Не живите сваки тренутак са хиљадама других, непознатих, људи, јер то није оно што тај тренутак чини вредним.

ЖИВИТЕ СТВАРАН ЖИВОТ!

Суштина овог писанија није у томе да потпуно престанете да користите друштвене мреже. Треба ићи у корак са својим временом. Али, не треба робовати стварима, јер су ствари те које треба да робују нама. Не дозволите да нас сопствени изум уништи! Као и за све у животу, и за ово треба пронаћи баланс. Треба спознати себе, људе око себе, треба поново живети! **ЖИВЕТИ ПРАВИ ЖИВОТ!** Живети свој живот и не допустити да он пролази поред нас док куцкамо поруке.

Инспирација за овај текст био ми је видео клип који можете погледати на

<https://www.youtube.com/watch?v=Z7dLU6fk9QY>

Анђелија Милићевић IV₃

No I am NOT addicted!!!

SHOULD I STAY OR SHOULD I GO? - ДА ЛИ ДА ОСТАНЕМ ИЛИ ДА ОДЕМ?

For centuries, and especially today, Serbs have been asking themselves whether they should leave their country and start a new life somewhere else. That hasn't changed much. Although there are lots of arguments for and against, there are still many people who are undecided on the issue.

People, who are saying that you should leave, often start with differences in salary. It is a fact that you will be more paid in Germany than in Serbia for the same job. Also, people who have ambitions for improving in professional career usually move abroad. They say that the life standard is on a higher level in foreign countries and the education is better. The organization in administration is often better, so people don't have problems with law and paperwork.

On the other hand, we often say that money is not the most important thing. It's true that salary is better somewhere else, but also, the prices are higher. They say that we have less pressure here in lot of things in life, too. Also, there

is a patriot feeling that obligates you to your country. In their opinion, you have to stay in Serbia and fight for it. You need to deal with the problems and you mustn't run away.

The question is not an easy one, but I think that we need to stay. Things are not as bad as they look like and I am quite sure that we can solve them.

Our country needs us!

Током векова, посебно данас, Срби се питају да ли треба да напусте своју земљу и почну нови живот негде другде. То се није превише променило. Иако постоји много аргумената за и против, велики број људи још није пронашао одговор на то питање.

Људи који говоре да треба отићи обично почињу са разликама у плати. Чињеница је да ћемо бити више плаћени у Немачкој него у Србији за исти посао. Такође, људи који желе да напредују у професионалној каријери, обично одлазе у иностранство. Они тврде

да је животни стандард виши у иностранству и да је образовање боље.

Организација у администрацији је обично боља, па људи немају проблема са законима и папирологијом.

Са друге стране, многи често кажу да новац није најбитнија ствар. Истина је да је на другим местима плата боља, али, такође, цене су више. Они тврде да је у Србији значајно мањи притисак у многим животним стварима. Исто тако, ту је и осећај патриотизма који нас обавезује према својој земљи. По њима, треба остати у Србији и борити се за њу. Са проблемима се морамо суочити, не бежати од њих.

Дати добар одговор на ово питање није лако, али, мислим, да треба остати и борити се. Ствари нису тако лоше како изгледају и прилично сам сигуран да можемо да их исправимо и побољшамо.

Потребни смо својој земљи!

Александар Мандић II,

Све је могуће!

Највећи регионални Фестивал науке одржан је од 4. до 7. децембра 2014. године. Фестивал је, као и увек, имао јасан задатак – да представи, објасни и промовише науку на начин који ће бити подједнако близак и јасан свима, без обзира на узраст.

Током протеклих седам година овај фестивал је прерастао у највећи научни догађај у југоисточној Европи. Експерименти су били распоређени на три локације. У бившој згради РК Клуз (сада Zepher Expro

центар) се на више од тридесет интерактивних поставки одиграла „Наука без престанка“. Приказан је термометар топлоте љубави, форензичари су представили процес ДНК анализе, вештачења, фото-роботе, стоматолози су говорили о ден-талној хигијени, физичари су представили експерименте са водом и ватром, геолози састав земљине коре ...

СКЦ су посетили добитници Иг Нобела, који су дошли из Немачке. Из

Шведске је дошао „Биолошки шоу“ са Лунд универзитета, док су се у Галерији Народне банке представили људи који се залажу за рециклажу и приказана је презентација о угроженим врстама.

Слоган овогодишњег фестивала је био *Све је могуће*. И заиста, екипа Новинарске секције Земунске гимназије се уверила да тако и јесте.

Анђелија Милићевих IV₃

Руковање

Руковање је нешто свакодневно, ствар о којој не размишљамо превише. Данас се оно сматра једном од најзначајнијих тековина неформалне комуникације. Може имати различита значења у зависности од тренутка и контекста, али се, најчешће, користи за поздрављање и потврду склопљеног договора.

Руковање је, преваходно, тековина европско-блиско-источне културе, где постоји већ више од 2500 година. Постоје извори који указују на то да су још стари Египћани познавали сличан покрет руке, али, у другом значењу. Тада је сматрано да су се богови *руковали* са фараонима и

тако им давали ауторитет на земљи. Претпоставља се да је управо ово тумачење потеза сличног руковању инспирисало Микеланђела за *Стварање човека*, фреску у Сикстинској капели.

Како би срели прво право руковање, морамо отићи у пети век пре нове ере, у колевку европске цивилизације – Грчку. Отприлике, тада се овакав поздрав усталио као поздрав мира, као гест који показује да не носимо оружје. Ту можемо и потражити разлог што се руковање изводи најчешће десном руком: већина људске популације је десно-рука, што значи да би им се мач налазио у тој руци.

Временом је овај гест почео да означава много више –

постао је израз добре воље оних који се рукују на једнакост и спремност на сарадњу, на присност.

Ипак, све док ватрено оружје није преузело примат над хладним, руковање није изгубило своју примарну функцију. У старом Риму руковало се тако што би се двоје ухватили за подлактице. Мада, ово изгледа бесмислено, римска тога је одлично покривала овај део тела, чинећи га честим избором за скривање бодежа. Претпоставља се да је идеја померања руку горе-доле током руковања потекла из средњег века, када су витезови покушавали да отресу скривено оружје свом противнику.

Поред тога што је руковање данас постало део пословне етике у целом свету, оно није популарно у свим културама подједнако. На пример, на Тибету плажење језика има улогу добродошлице, док се Маори, народ са Новог Зеланда, поздравља додиром носева. Што се тиче самог руковања, очекивања се разликују од културе до културе. У земљама Северне Европе и Америке, цени се чврст стисак руке, док се у земљама далеког и блиског истока то сматра непристојним.

Данас руковање не носи одбрамбену црту. Оно је сада потврда, сагласност и одобравање. Са друге стране, руковање нам омогућава да дозирамо присност са другим људима. Постоји неколико кругова простора око нас, који перципирамо као своје – интимни, лични, друштвени и јавни.

Руковањем са неком особом, ми њу смештамо у лични круг (од пола метра до метар удаљености), показујући јој да је сматрамо пријатељски настројеном и да смо спремни за комуникацију. Уколико је особа у нашем интимном простору, можемо се осетити угроженим, а уколико оде превише далеко наша комуникација ће бити онемогућена.

Начин на који се неко рукује, може нам много показати о тој особи, али,

пратећи говор тела приликом руковања можемо научити доста и о себи.

Уколико нам је рука у вертикалном положају током руковања, то сугерише да особу са којом се рукујемо сматрамо равноправном. Када нам је рука у хоризонталном положају са дланом окренутим надоле, то упућује да се сматрамо доминантним, док се длан окренут навише може протумачити као подцењивања.

Што се тиче присности коју остварујемо, она, пре свега, зависи од површине контакта наших руку. Уколико пружимо само прсте, а не длан, можемо бити перципирани као незаинтересовани, али и као надмени или арогантни. Када смо већ одлучили да пружимо целу шаку особи са којом се рукујемо, важно је да допустимо да нам се дланови додирују целом површином, ако нам је рука полускупљена и наши дланови се не додирују, стиче се утисак да кријемо нешто или да лажемо. А када левом руком обухватимо надлактицу друге особе, ставимо је на њену надлактицу или раме, то, вероватно, значи да покушавамо да се зближимо са том особом. Ипак, уколико ово радимо са особама са којима нисмо стварно блиски, стиче се утисак да смо наметљиви или лажно искрени.

Колико јако ћемо стегнути руку је такође битно. Претеривање у притиску је најчешће знак агресије као производ несигурности, док је изостанак правог притиска знак да је особа повучена и стидљива, можда и незаинтересована. Оно што би свакако требало да избегнемо приликом руковања, јесте да нам руке буду влажне. То одаје нервозне и алкаве особе.

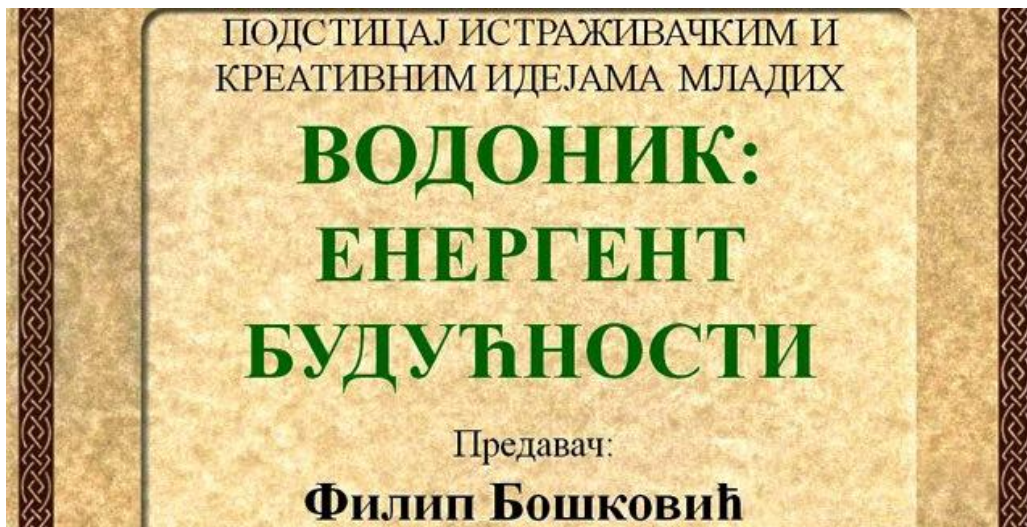
Бонтон руковања се разликује од поднебља до поднебља, али нека општа правила свуда важе.

Скидање рукавица (или барем десне) је обавезно приликом руковања. Сам стисак не би требало дуго да траје, а контакт очима је изузетно битан. Што се тиче пружања руке, жене прве пружају руку мушкарцима, старији млађима, а и они који су на било који начин надређени, требало би први да пруже руку.

Руковање је већ вековима вид комуникације који спаја људе. Њиме одајемо поштовање, позивамо на разговор, потврђујемо договор, постајемо приснији. Култура руковања је усађена дубоко у темеље цивилизације којој припадамо. Зато би наша посвећеност руковању и његовом усавршавању требало да буде искрена.

Богдан Радичевић IV₁₀

Водоник: Енергент будућности

У петак, 5. децембра 2014. године, у Задужбини Илије М. Коларца, одржано је више него занимљиво предавање на тему: **ВОДОНИК: ЕНЕРГЕНТ БУДУЋНОСТИ**. Предавач је био Филип Бошковић, прошлогодишњи ученик генерације Земунске гимназије. Овом приликом поставили смо Филипу неколико питања о његовом данима у Земунској гимназији, о тренутним активностима као и о плановима везаним за будућност.

Филипе, можеш ли нам, за почетак, рећи колико ти је значила титула ученика генерације Земунске гимназије, као и нешто о твојим средњошколским данима?

Бити петнаести – јубиларни лауреат Земунске гимназије, велика је част коју ми је приредио Фонд бивших матураната и професора наше школе. Традиција и дугогодишње продуковање значајних личности наше образовне, научне и културне садашњице, јесте допринос Земунске гимназије, као

институције, нашем друштву. Бити најбољи међу матурантима 152. генерације, поред велике части, представља и неизмерну одговорност према будућим генерацијама.

Период у Земунској гимназији ми је омогућио да стекнем општа и стручна знања из природних наука, пре свега хемије, биологије и физике, која су ме, на неки начин, подстакла на даљи рад. Захвалност дугујем професорима који су ме на том путу усмеравали и од мене увек тражили мало више. На

неки, сентименталан начин, сваки улазак у зграду гимназије, која је окружена мирним парком, ме је подсећао да су преко прага Земунске годинама пролазиле значајне личности. Знање стечено, пре свега, из хемије, што је мени током рада највише користило, стекао сам током четири године код професора хемије Јована Трбојевића, који је, на њему својствен и јединствен начин, знао да подстакне ученике да увек дају више од сопственог максимума. То ми је омогућило да, уз

логички приступ, могу са великом лакоћом да сарађујем са нашим стручњацима из области материјала, молекуларне биологије и других дисциплина, уз брзо прилагођавање стандардима које такав рад захтева.

Присутствовали смо веома интересантном предавању. Можеш ли нам рећи нешто о твојим активностима и пројектима на којима си тренутно ангажован?

Поред редовних студентских обавеза на факултету, у септембру сам био координатор промотивне активности за *Ноћ истраживача* 2014 – дебата на тему „Горива будућности“, а уједно и волонтер. Преко лета имао сам огромну одговорност да спремам српску екипу за Међународни турнир из области природних наука, који је одржан у Бугарској и на којем смо освојили 2. место.

Активно сам укључен у студентски живот Биолошког факултета, као представник студената и члан студентског парламента и Наставно – научног већа Факултета. Такође сам један од уредника часописа студената *Симбиоза*. Из тог разлога ми је посебно драго да могу да дам интервју бившим колегама из Земунске гимназије.

Почетком новембра учествовао сам на Међународној конференцији из области заштите животне

средине у ректорату Универзитета у Новом Саду и имао прилику да своје истраживање *Добијање водоника процесом алкалне електролизе – уштеда енергије приликом примене јонских активатора*, представим учесницима конференције, професорима и стручњацима из области сродних овој тематици. Исто истраживање сам средином новембра представио на манифестацији „Дани студената истраживача“. Као што сте и сами видели, имао сам велику привилегију да одржим предавање у Коларчевој задужбини са темом *Водоник – енергент будућности*, у склопу програма подстицаја истраживачким и креативним идејама младих под покровитељством Телекома Србије и Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Координатор сам екипе Регионалног центра за таленте Београд 2 на овогодишњем Осмом фестивалу науке. Припреме за ту манифестацију приводимо крају.

Иако је списак пројеката и активности у којима си већ учествовао импресиван, надамо се да се ту нећеш зауставити, и да су ти планови за будућност, у најмању руку, исто толико амбициозни. Можеш ли нам рећи нешто о тим плановима?

У сарадњи са шефом Катедре за динамику и структуру материје Факултета за физичку хемију проф.

др Боривојем Аднађевићем и доц. др Бранком Јовичићем са Биолошког факултета и Института за молекуларну генетику и генетички инжењеринг, радим на личном пројекту развоја новог начина и методе за изолацију ДНК молекула из бактерија. У јануару 2015. године учествоваћу на Belgrade International Molecular Life Science Conference (Међународна београдска конференција молекуларних лифе наука) у организацији Института за молекуларну генетику и генетички инжењеринг Универзитета у Београду, такође су ми у плану и друге конференције и летње стручне праксе на Универзитету у Цириху, Политехничком универзитету у Лозани и Вајцмановом институту у Израелу. Укључен сам у рад Лабораторије за молекуларну биологију и ендокринологију ИНН „Винча“ у групи за неуробиологију, такође, активно учествујем и у пројектима ИНН „Винча“ и Друштва истраживача Винча, чији сам и члан.

Филип Бошковић је један од многобројних који на најбољи начин проносе име Земунске гимназије. Захваљујемо му се на издвојеном времену и надамо се да ће у будућности бити још више прилика за оваква дружења.

Разговор водила

Оливера Јовановић IV;

Из Земунске до звезда

За први број нашег часописа успели смо да добијемо ексклузивни интервју са Сашом Локнером, клавијатуристом групе „Бајага и инструктори“, бившим учеником Земунске гимназије, који се врло радо одазвао нашем позиву.

Господине Локнер, каква су Ваше сећања на Земунску гимназију и колико Вам је школовање у њој значила у животу? И, да можете да се вратите у то доба, да ли би сте је поново уписали?

Јако сам задовољан што сам завршио баш Земунску гимназију. Мислим да сам имао огромну срећу у животу, да ме редован „школски пут“ наведе на нашу гимназију, у тренутку кад је то, по мишљењу многих, била једна од најбољих средњошколских установа не само у Београду, него и шире... Не кажем да је данас мање вредна, далеко

од тога, међутим, то су били дани, почетак „осамдесетих“, препуни неког заноса, весеља, али и врло озбиљног рада на свим часовима.

Да којим случајем могу да се вратим у то време, сигурно бих поново уписао Земунску...

Сазнали смо да је и Ваша мајка радила као професор у Земунској. Да ли је то била предност или мана?

Моја мама, професор Нада Локнер, мање-више је цео свој радни век провела у нашој гимназији. Била је ту много пре, а и после моје четири године... Мени није предавала, осим неколико часова на замени, важила је

за професора у најбољем смислу те речи – строго, али правично. Предавала је математику, како је то врло егзактна наука, није баш имала много простора за "мажење" деце... Колико видим, то се, поготово, лако види на најудаљенијим меридијанима Канада, Америка, Аустралија, њу ученици стално поздрављају, шаљу по мени честитке и сл. Сећају је се по јако лепом. Дивно је, кад рецимо, први пут (пре пар месеци) свирамо у Отави, и прилази ми једна fina госпођа, за коју ми кажу да је руководилац једне од највећих северно-америчких компанија из

области телекомуникација, и каже: „Само да ти се јавим, и много поздрави маму. Захваљујући њеној математици сам добила посао овде.“

Мислим, ипак, да ми је то што је мама радила у гимназији, само била предност, никако мана.

Који предмет сте највише волели, а са којим сте имали највише проблема?

Највише, у то време, сам волео математику. Искрено, не сећам се да ми је неки предмет задавао проблеме, било какав. Можда, пре професор него предмет.

Пошто се бавите музиком, да ли сте ишли у неку музичку школу?

Да. Завршио сам Музичку школу „Коста Манојловић“ у Земуну.

Шта је то што сте волели у Земунској гимназији, а шта не?

Мање-више, као и сви моји вршњаци у то време, волео сам одморе, волео сам једно од два дрвета испред саме зграде, вероватно и Ваша генерација седи на њима, као ми и они пре нас. Мање сам волео наставу, али, то је тако, увек. Да, волео сам јако, сад сам се сетио, експерименталну наставу из хемије, коју је у то време маестрално водио професор београдског универзитета-

Вили Вајганд, иначе и велики цез пијаниста (у слободно време).

Да ли се сећате Вашег омиљеног професора/ке?

Наравно да се сећам. Било их је више омиљених, заиста. Али, многе од њих сам познавао цео живот. Плашим се да неког не изоставим. Било је заиста много дивних људи, који су јако, баш јако озбиљно схватили свој посао. Много смо могли да научимо.

Са колико година и како сте постали члан популарне музичке групе „Бајага и инструктори“?

Са Бајагом сам почео да свирам по доласку из војске, тачније у марту 1985. године, мало пре изласка другог албума „Са друге стране јастука“. Бајага и ја смо разговарали још у лето 1983. о томе како планира да направи свој бенд, међутим, мене је чекала војска. Свирао сам, док сам био четврти разред гимназије, са групом „Галија“. Они су тада били махом из Ниша, али су се неки чланови већ преселили у Београд. Непосредно по доласку из ЈНА, иако сам уписао врло захтеван факултет, поново сам био на турнеји са Галијом. Догодило се да два дана заредом наступају заједно Бајага и Галија. То

су били одлучујући дани. По повратку у Београд, Баки је дошао до мене... и тако је то кренуло.

Будући да је посао којим се бавите доста несигуран, да ли сте имали подршку својих родитеља да кренете у том правцу?

Код мене је ситуација мало специфична. Ја сам просто, увек имао подршку родитеља за све шта сам радио. Сигурно је да нису били баш најсрећнији кад су схватили да интересовање за факултет полако одлази у други план, али, научили су нас да одлуку донесемо, као и да станемо иза ње са свим последицама које та одлука носи. Никад се нисам покајао, мислим да нису ни они.

И за крај, да ли бисте могли да поручите нешто ђацима наше школе?

Уживајте у сваком дану! Велика је срећа бити у Земунској гимназији. Мени бар, то је један од нај-узбудљивијих периода у животу. И слушајте музику... Што више...! ПОЗДРАВ!

На крају, желимо да се захвалимо Саши Локнеру на издвојеном времену и веома пријатном разговору.

Теодора Миклушев II₅

ВИДИМО СЕ У НАРЕДНОМ БРОЈУ